

2345 24. Jan. 1894: 2. Beh. af Finansloof, f. 1894—95. (Kultusminist.) 2346

noget Udtryk for, at den grønlandste Afværelse indskrænker sin Administration eller vil gøre det. Der er nu, da Underskuddet er mellem 100,000 og 150,000 Kr. om Aaret, de samme Kontorer, de samme Embedsmænd og i det hele den samme Menage, som da der var et Overskud af 2—300,000 Kr. om Aaret. Det forekommer mig at være en mærkelig Forretningsgang. Jeg ved vel, at man ikke paa en Studs kan omordne en Administration, og at naar man har antaget Folk paa visse Betingelser, maa man opfylde de Forpligtelser, man har paataget sig; men der turde dog i de nuværende kummerlige Resultater være en stærk Opfordring for den ærede Indenrigsminister til at overveje, om der ikke kunde foretages ret betydelige Forandringer og navnlig gøres betydelige Indskrænkninger i de store Udgifter, den grønlandste Administration har kostet og. Paa det Punkt slutter jeg mig altsaa fuldstændig til Finansudvalget i Bestræbelsen for at komme de grønlandste Ministre lidt til Livs. Derimod forekommer det mig lidt uretfærdigt, naar man vil benytte den daarlige økonomiske Status, som Indenrigsministeren har fremkaldt, som Motiv til at nægte det Forslag, som Kultusministeren har stillet om en Missionsstation paa Østkysten af Grønland. Jeg er ikke uenig i de Betragtninger, der ere anstillede angaaende Grønlandene; jeg vil nok tro, at det har sin Rigtighed dermed. Det har vist sig over alt, at det er meget vanskeligt at bringe Naturfolk og Kulturfolk i Forbindelse med hinanden, uden at det gaar ud over Naturfolket, og jeg tror, at det har sin Rigtighed, at Grønlandene ere i for høj Grad og ikke altid for det bedste blevne paavirkede af den Kultur, vi have bragt dem. Men Forholdet er nu en Gang det, at vi have Grønland, og hvad der er passeret og er gaaet i Løbet af 200 Aar, kan man ikke komme fra. Det faktiske er, at Grønland hører til Danmark, og at vi med eller mod deres Vilje have paataget os Forsorgen for Grønlandene og deres Land, og det synes jeg ikke, at man kan slippe fra. Jeg tror ikke, at Tiden er belejlig til i Øjeblikket at komme ind paa disse Sager. Jeg har læst og hørt adskilligt om grønlandste Sager, og det stemmer med, hvad den ærede Ordfører og

sagt — det ærede grønlandste Medlem, jeg mener det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), som i alt Fald har set Grønland, har sagt. Jeg holder mig imidlertid til, at vi have taget Grønland i Besiddelse og paavirket dets Befolkning i Løbet af et Par Hundrede Aar. Derfor ere vi forpligtede til at tage os af den Smule Befolkning der endnu særdes paa Østkysten, og det forekommer mig, at i dette Stykke var den ærede Indenrigsministers Udtalelse i Gaar særdeles overbevisende. Han forklarede, at man vilde gøre Grønlandene, baade dem paa Østkysten og dem paa Vestkysten, en stor Tjeneste, naar man kunde indrette det saaledes paa Østkysten, at de, der ere der nu, fremdeles ville blive der. Det er det ene Motiv, jeg har til at ønske, at Finansudvalget vil tage denne Sag under fornyet Overvejelse. Det andet Motiv er et lignende som det, jeg havde i Sjor til at søgte for at sende et Skib til Amerika for at repræsentere Danmark ved den store Flaade-revit. Det er blevet en Mode et eller andet Sted her i Landet — ganske vist ikke i store Kredse, men i smaa Kliser og Cirkler — at tale om dette lille, fattige, usle, dumme Land. Det anses paa sine Steder ogsaa for at være Tegn paa en ualmindelig høj Grad af Dørløshed at snakke om dette lille usle Land. Jeg er ikke enig i den Opfattelse. Jeg tror ganske vist ikke, at et Land som vort skal gøre store Spring, dertil ere vi for smaa; men paa den anden Side skulle vi heller ikke gøre os mindre, end vi ere, og det behøve vi heller ikke over alt, hvor det gælder om at værgе vor Nationalitet og Kultur. Jeg siger derfor, at i Spørgsmaal, hvor den danske Stat eller Regering kommer i Forhold til Ydverdenen, der holder jeg for, at vi skulle føre os med Anstand, om end ikke standsmæssigt, hvad et lille Folk ikke ret vel kan gøre. Og nu er det saa, at Alverdens Dine hvile paa de Steder, hvor der er Kolonisationsforetagender, og selv om ikke just Kolonisationen kunde drage Europas og Verdens Dine til Grønland, ville de Ekspeditioner, som stadig sendes til de arktiske Farvande, henlede Opmærksomheden paa de egne, som Danmark har taget under sine Vinger. Det forekommer mig at ville være en Krænkelser for Danmark, om der skulde komme til at foreligge det Til-